

[Nør Christensen]

Altså alt i alt: centrum-demokraterne kan medvirke positivt til dette lovforslag.

Dohrmann (FP):

Ud af de mange indlæg, der er kommet vedrørende dette lovforslag, synes jeg så absolut at det, der kom fra radikal side, var det bedste. Det påpegede nemlig to konkrete ting.

Den ene var, at dette forslag ikke var liberalt nok. Det er rigtigt. Og det må jo egentlig være lidt, jeg ved ikke, om man kan sige bitert, det kan man vel ikke, men det kan da i hvert fald ikke være særlig rart for en regering, som ellers prøver på at kalde sig liberal, at høre dette fra radikal side.

Den anden ting var det, der blev fremhævet med hensyn til Sønderjylland. Hvorfor skal staten vedblive at disponere og have retten over telefonvæsenet i Sønderjylland, når man alle andre steder i landet kan køre udmærket med enten Jysk Telefon eller KTAS? Det virker påfaldende, og jeg føler mig temmelig overbevist om, at det skyldes nogle hensyn, man tager til nogle ansatte, og ikke, som det selvfølgelig burde være, først og fremmest til forbrugerne, der jo kommer i første række.

Derudover vil jeg godt sige, at det vel mange gange nok kan være svært at se forskel på, hvad der egentlig er statsdrift, og hvad der er selskaber, al den stund staten jo ejer 51 pct. af aktierne.

Der står også, at ministeren fremover kan fastsætte de ydelser, der skal betales, altså beregningsmåde, størrelse o.lign., ikke? Altså: vi er rent faktisk derhenne, at uanset om der sidder en hr. Camre som formand for KTAS, eller hvem der sidder, så er det ren statsdrift. Vi så det også i diskussionen omkring »spørgsmålsteget«, hvor ministeren jo – og det var da vældig godt, at han gjorde det – greb ind. Men det er ét sammensurium det hele, og vi ender vel nok dér, at vi efterhånden får nogle forbrugerpriser, som ligger væsentligt over det, som er strengt nødvendigt.

Jeg kan ikke lade være med at spørge ministeren, om han ikke i det mindste vil overveje at gøre det, hans partifælle Grønlandsministeren gjorde med hensyn til Kryolitselskabets aktier, nemlig simpelt hen at udbyde statens aktier til salg. Hvad skal staten blan-

des ind i vores telefonvæsen for? Jeg er helt sikker på, at det udmærket kunne klares på privat basis. Man kunne akkurat lige så godt forestille sig, at staten f.eks. skulle have aktier i Jyllands-Posten eller i Vestkysten eller i Jyske Tidende. Det er i hvert fald et sted, hvor ministeren kunne få nogle penge hjem i kassen. O.k., det er en engangsindtægt, men det, som det trods alt stadig væk må dreje sig om, er, at forbrugerne kan benytte telefon og andre ting til nogle priser, som er så lave som muligt. Derfor tror jeg, at det vil være en vældig god idé, om ministeren – måske ikke inden sommerferien, men i hvert fald inden næste sommerferie igen – fremsætter et forslag her i folketinget, hvor han beder om folketingets tilslutning til, at staten hurtigst muligt får afhændet de aktier, den har i de forskellige telefonselskaber.

(Kort bemærkning).

Nør Christensen (CD):

Jeg har jo lovet, at jeg ikke skal forlænge debatten, så det vil jeg altså heller ikke gøre.

Det gælder hr. Dohrmanns bemærkning for så vidt angår det sønderjyske område. Jeg er da meget enig i, som hr. Sønderby var inde på for lidt siden, at det går godt i Sønderjylland; det gør det også i Ringkøbing, det gør det alle andre steder. Men så kommer hr. Dohrmann herop og begynder at tale om, at for så vidt angår Sønderjylland er han rigtignok bange eller nervøs for, at man er gået hen og har taget hensyn til de ansatte. Jeg vil gerne stille et direkte spørgsmål til hr. Dohrmann i den anledning: skulle det være forkert?

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Nej, selvfølgelig skulle det ikke det. Det siger jeg ud fra den betragtning, at man da udmærket kunne lade Sønderjylland overgå til f.eks. Jysk Telefon-Aktieselskab under en eller anden forudsætning om, at alle, som i dag er ansat under staten, overgik; de kunne forblive i deres ansættelse, blot var de under Jysk Telefon-Aktieselskab, og dér kunne man udmærket sikre dem. Men det er nu engang sådan, hr. Nør Christensen, og det ved vi alle sammen godt, at næsten hver eneste gang staten roder sig ind i et eller andet